

за гр. Охридъ безпрепятствено. За всичко това началниците и войниците отъ конната бригада изказаха благодарноститъ си къмъ насъ, сливенци, загдето сме улеснили разрешаването на тѣхната задача.

Предъ черногорскитѣ усои

Който е пжтувалъ по шосето Феризово — Призренъ, ще си спомни очарователната картина, която се открива предъ очитѣ на пжтника, изкачилъ се на височината „Църна-Лѣва“.

Една обширна котловина, прорѣзана отъ многочислени буйни рѣкички, обсипана съ дребни, гиздави и сгушени изъ доловетѣ селца; прошарена съ хубави джбови гори, пленява погледа и на най-измория войникъ.

Отъ тритѣ страни се издигатъ огромни вериги на най-високитѣ въ Балканския полуостровъ планини. Отъ изтокъ и югъ я обгражда Шаръ-планина, а отъ западъ и северъ — недостъпнитѣ и вѣчноснѣжни жбери на североалбанскитѣ Алпи.

Въ този далеченъ край се реши окончателно сѣдбата на разнебитената вече сръбска армия. Цѣлата долина, като почнете отъ с. Суха-рѣка до Призренъ — Дяково, Дечански манастиръ и обратно презъ Раховци, бѣше буквално осѣяна съ бойни материали. Всичко, каквото неприятелътъ е носилъ до тукъ, бѣше разхвърляно по пжтищата, изъ гората и изъ рѣката. Цѣли два месеца намирашитѣ се тукъ войски се занимаваха изключително да организиратъ събирането, заедно съ мѣстното население, на разпилянитѣ трофеи.

Точното изчисление на всички попаднали въ наши ржце трофеи е невъзможно. Обаче въ едно отъ донесенията на щаба на III Балканска дивизия до Щаба на армията между другото се казва: „По пжтя Суха-Рѣка — Призренъ неприятелътъ е изоставилъ голѣмо количество бойни материали, камioni, коли и др. Въ Призренъ и околността сж взети повече отъ 15.000 пленници, чието число постоянно се увеличава. Взети сж трофеи 40 орждия и гаубици и около 20.000 пушки. На 15 ноемврий Н. В. Кралъ Петъръ, престолонаследникътъ и Пашичъ съ коне избѣгали къмъ „Люмъ-Куле“.

Това бѣше последниятъ ударъ надъ сърбитѣ!

По този случай Н. В. Царътъ изпрати следната телеграма до началника на дивизията: „Днесъ се получи известието Ви за последнитѣ Ваши победи, завършени тѣй блѣскаво съ унищожаване ядрото на сръбската армия въ дивната Бѣлодринска долина, далечъ тамъ задъ Шаръ-планина“.

Сливенци взеха почетенъ дѣлъ въ непосилния устремъ за извършването на това велико дѣло и съ право на тѣхъ биде дадена зимна почивка.

Разположени въ гр. Дяково, Раховце и околнитѣ села, дружинитѣ извършваха охранителната служба и продължаваха събирането на изоставенитѣ отъ неприятеля материали.